

OPINIONS

Nº 93 - Any 2017

¿D'on venim? ¿Cap on anem?

Som a novembre. Mes en el qual el dia dos, dedicat als difunts, hem recordat amb més intensitat als que han marxat per sempre. Potser també, a reflexionar sobre l'origen de la vida, el nostre comportament mentre som en ella, la seva precarietat i... la mort.

¿D'on venim?

Una pregunta de la qual una part de la humanitat sembla conèixer la resposta, però que, pot ser molt diferent si prové d'un representant de qualsevol religió o de qui ha dedicat la seva vida a la ciència.

Hi ha religions que, com a dogma de fe, diuen que Déu, ens ha creat i que, si complim les seves normes, després de l'últim sospir, ens espera un paradís on retrobarem a persones estimades i gaudirem per tota l'eternitat d'una plenitud i d'una felicitat incommensurable.

Però, hi ha altres religions i cultures, també nombroses, que creuen en la reencarnació, amb els esperits, o es basen i practiquen filosofies com el budisme, l'hinduisme i altres... en les que no es creu en aquest Déu creador.

¿Qui té raó? Tothom i ningú. Totes les creences, malgrat estan basades en suposicions i són un cúmul d'ambigüitats són vàlides si, practicar-les, donen l'esperança que després d'haver passat tot tipus de vicissituds aquí, allà, serem reconfortats.

Recordo que de petita, a classe de religió, ens ensenyaven que Déu havia creat a Adam i Eva com als nostres primer pares. Avui, amb tants avenços que han provat que l'univers existeix fa milers de milions d'anys i, cada vegada hi ha més descobriments basats en lleis físiques; biològiques; morfològiques i, energies que han ocupat i ocupen el cosmos, el qual, ha anat fent mutacions fins arribar a l'avui; el que se'ns va explicar duran tants anys i, vam creure de totes totes, ha resultat ser un conte com el de la caputxeta vermella.

Deixant de banda el misticisme religiós; fisiològicament tots sabem d'on venim.

Una dona ens va infantar després de portar-nos un temps en el seu ventre. Un temps que comprèn des de la unió de dos microorganismes que generen la formació d'un embrió, el qual es desenvolupa mica a mica fins adquirir la forma d'un cos humà, per després, ser expulsat i formar part d'aquest galimaties que és el món.

I... ja som aquí. Disposats a passar per un cúmul de tràngols i d'emocions com: estimar, desitjar, odiar, treballar, gandulejar, desfruitar, patir... fins que arribarà el moment en que tot quedarà enrere i res no tindrà valor. Tot s'haurà acabat.

Per a tots, el moment que ens van infantar, juntament amb el que deixarem d'existir, són els més importants de la nostra vida; però, el camí que hem recorregut entre un i altre no deixa de ser també molt valuós.

¿Fem un balanç sincer, (no si val justificacions) de com hem transitat per aquest camí?

¿Ha estat un camí planer, o amb alts i baixos de salut, penes, alegries, odis, rancúnies, injustícies, amors, desamors... però també on hi ha hagut il·lusions, estímuls i esperances per obtenir un benestar material, espiritual, o emocional? ¿Hem fet de la lluita per aconseguir-ho el nostre pa de cada dia? ¿Ens sentim satisfets perquè hem arribat on ens havíem proposat? o ¿hem buscat la drecera de la comoditat, ballant al so de la música que hem sentit tocar pensant que? com que el final per a tots és el mateix, fent el mínim esforç física i mentalment ja n'hi ha prou. Que siguin els altres els que s'escarrassin en fer anar els braços, resoldre problemes o, esbrinar conceptes i misteris que no solucionaran la nostra vida, i, per tant, no val la pena amoïnar-s'hi.

Aquesta manera de pensar i practicar el "tant se me'n dóna" ¿ha fet que deixéssim passar ocasions, de tota mena, que ens haguessin aportat maduresa emocional com a persones i un motiu per anar desenvolupant coneixements? ¿És bo, malgrat tenir facultats, caure en aquesta comoditat?

L'esser humà és inquiet per naturalesa. Si no fos així, encara encendríem foc amb la fricció de dues branquetes, i, el cor humà no queda enrere. Anhela una seguretat, una pau, una plenitud, una harmonia, desfruitar d'una amistat, de l'amor, de tantes coses... que no es poden aconseguir si ens quedem de braços plegats.

Obrir-nos a la vida corporalment, emocionalment i mentalment, ajuda a entendre millor què fem aquí; a gaudir de la vida; a afrontar aspectes negatius, moments difícils, i, per últim, acceptar la mort com "una cosa" de la que ningú se'n pot escapar.

¿Cap on anem?

Ningú ho sap. Ningú ha tornat per explicar-ho. El que es cert es que tots som iguals, no hi ha influències, per molts diners que es tinguin no es pot comprar un segon més de vida quan arriba el moment definitiu.

¿Hi ha un després? L'anhel d'una vida eterna, no és suficient per demostrar que hagi de ser realitat, però, tampoc nega la possibilitat de que així sigui. Hi ha hagut i, encara hi han, grans filòsofs i pensadors que han parlat i escrit sobre la immortalitat de l'ànima, però, sempre basats en hipòtesis que (de moment), no són demostrables.

¿Per què ens fa esgarrifor la mort? ¿és la imatge desagradable d'un esquelet amb una dalla a les mans a punt de fer-la anar o, pensar que abans que exerceixi la seva feina potser ens espera un patiment?

Morir no hauria d'anar associat al dolor, doncs, en l'actualitat, la medicina té mitjans adequats per impedir el sofriment dels malalts terminals.

Avui dia, existeix el que se'n diu "testament vital" en el qual, la persona en plenes facultats, expressa que no se li allargui la vida amb mecanismes o medicaments quan l'ultimàtum del metge sigui... "hem fet tot el que hi ha hagut al nostre abast, ja no hi ha res a fer".

Sabent que no ens endurem res, i que som aquí transitòriament, ¿Valdria la pena esbrinar com pensem i actuem, per replantejar possibles errors de conceptes o maneres de viure, amb els quals deixem passar ocasions o moments que no tornaran, on l'orgull, la mandra, la religió, la por del que diran, la vergonya... són els causants?

Aquesta manera de comportar-nos, a la curta o la llarga, a part de crear solitud i una introversió que va reduint la persona a un món petit i amb falta de sentit, va deixant de banda poder gaudir de moments de tota mena, que ajuden a sortejar els entrebancs que es troben en la cursa que és la vida, fins arribar a la meta i trobar un cartell que diu... "Final de trajecte".

Una curiositat una mica macabra:

A Toraja, una remota regió del sud de l'illa de Sulawesi (Indonèsia), els difunts són momificats i col·locats en taüts ornamentats i pintats de colors on hi passen mesos, inclús anys, vivint a casa seva i amb la família, abans de ser enterrats definitivament. Una vegada a la tomba, els exhumen cada any per saludar-los i, llavors, en una grandiosa muntanya on hi ha les restes de desenes de difunts, celebren el ritual del "Ma'nene", el qual consisteix en rentar i empolainar les despulles del familiar difunt.

Una vegada empolainat, el conviden a participar en la reunió familiar i l'asseuen al lloc més important de la taula. Parlen amb ell i li ofereixen menjar, beguda, fruites, fins i tot, li duen galanteries com "*fas molt goig*" "*et veus molt bé*" entre altres.

Com es natural l'esquelet no respon, però asseguren els familiars que, malgrat només hi ha ossos, aquest ritual fa que no es perdi la connexió amb el difunt.

Un cop reunida tota la família que han ajudat a les despeses de la festa i la cerimònia fúnebre, sacrifiquen qualsevol tipus d'animals: des d'un búfal, un porc, una cabra, pollastres, conills, o, tot alhora, per abastir una gran quantitat de comensals que s'han afegit a la família, doncs, conviden a tot el poble del lloc on era el finat, a participar de la festa. Acabada la cerimònia, els membres de la família ploren per els seus morts i el taüt és transportat en una caòtica processó fins el lloc de l'enterrament. Llavors, s'acomiaten definitivament del familiar.

Indonèsia és el país més gran del món (250 milions de persones), on quasi tothom professa l'islam, però, també hi ha un grup minoritari d'hinduistes, budistes i d'altres creences. La regió de Toraja és majoritàriament cristiana (sobre tot protestant i catòlica) però, tots, conviuen pacíficament i respecten les velles tradicions ancestrals en les quals la separació de la vida i la mort a penes existeix.

Cloenda:

A vegades una estreta de mans, una trucada, una paraula, el cansament de qui tenim al costat, o algun succés que no esperàvem; pot esdevenir un motiu poderós per trencar normes i fer un gir de 180 graus al timó del vaixell que solca pel mar de la nostra vida. Però, no tenim el valor ni la força suficient per fer aquest gir i ho anem posposant per demà, l'any que ve...

Potser si penséssim que, en qualsevol moment la vida es pot estroncar, no ens deixariem doblegar per tantes pors i tants absurds i, viuríem amb més llibertat, serenor i sense recels del demà. Un demà que pot agafar-nos desprevinguts i no donar temps a exterioritzar tot l'amor que portem dins o expressar un penediment dient... "Ho sento... Perdona'm".